

Kiss Benedek

Talán összejt voltunk

*Hiába mondd már, hogy Mária,
kivált ha Napba öltözött?
S hogy áldott vagy Te
az asszonyok között?*

*Mit jelent itt Álmos?
És Géza mit jelent?
Szent László pallosára
ki ró itt még jelet?*

*Hiába mondd, hogy Mohács,
s azt is, hogy Muhi?
Saját néped saját
balsorsát neveti!*

*Pedig szíveinkben
hány csillag bujdokol!
S az ármányok folyója
hány koholt vádat sodor!*

*Talán mert összejt voltunk,
kiben bízhatna Isten,
ha már világában
szemernyi hite sincsen?!*

Esőben merengő

*Most csak az esőt hallgatom.
Meg-megered.
Levelek rebbennek, bújnak
fészkükbe a verebek.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Csendesül, majd zubog újra.
Áztatom vén kezemet
s arcomat, fújja szél, fújja.*

*Most csak az esőt hallgatom,
s valami nagy-nagy szakadékot
sodornak felém a fellegek –
életem, élet: tőled búcsúzóok.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Kitárt karú gyerekként szálltam,
mielőtt jött a sok meredek,
fürdőztem szívem tavában.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Kaptattam hány meredélyre,
hogy lihegett-viháncolt a gyerek!
S a kaptatóknak, lám, vége.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Magasságból nézem a síkot.
Igen, a világ nem lett kerek,
sok szöglete vérig hasított.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Mért nem tudott így pötyörészni
eddig is, mért zúgott a fürgeteg,
köröttem, kínjaimat tetézni?*

*Most csak az esőt hallgatom.
S hogy vágyom, hogy vágyom vissza a síkra!
Istenem, gyermeki életemet
jó füsttel fond be – tiszta volt, tiszta.*

Az ajándék ősz

Ajándék ez az ősz,
ezek a birsalma-sárga éjszakák,
ajándék
szemed rebbenése is, ha
megfodrozza a világ
mind északibbra forduló szele,
mert úgy vagyunk már,
mint akik nem sokat várnak,
tenyerünk teli mégis
mindújra simogatással, dióval.

Álmodó vérednek volt igaza, mikor
tavaszunk betetőzvéen
azt súgta:
kezdjünk bátran a nyárba,
s miattad, éretted, most, lám,
az őszt is megszerettem.

Hol a titok?

Énrám hasonlít vajon minden,
vagy mindenre én hasonlítok?
Hogy tervezte el ezt az Isten?
Én vagyok én, vagy ki tudja, ki vagyok?

Testemben vas, cián, kalcium, foszfor,
de lelkeket oszthatatlannak hiszem.
Elbitangolok mégis magamtól sokszor
mennyei és földi terek örvényeiben.

De aztán megülök kisszékemben,
töprengve, ki vagyok s hol is vagyok?
Hogy tervezte el ezt az Isten?
Nemcsak Ő, – magamnak
én is vagyok titok.

De kicsit tán Rá is hasonlítok.